

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Pohlevne in togotne čebele. — 26. občni zbor avstrijsko-nemških čebelarjev. — Dopisi. — Naznanilo.

Pohlevne in togotne čebele.

Je li res med čebelami tak razloček ali značaj, po katerem so na svetu pohlevne in togotne čebele, t. j. da nekatere rajše pikajo, kakor nekatere? Da, res je in menda tega ne bo noben čebelar tajil.

Da so iste čebele včasih pohlevniše, včasih hudobniše, to vzrokujejo druge okoljštine, n. pr. če pride nerodnež k panju ter ga robato ali prenašlo odpré; še hujše, ko bi prišel s kakim smrdljivim duhom po potu, ali vživanji žganjice. Enako so vsake čebele srdite, če se jim zdi pridelk, zalega ali celó matica v nevarnosti. Kak velik razloček dela vreme: oblačno, jasno, mrzlo, toplo, vé vsak po lastni skušnji. Tudi nekatere barve, kakor se kaže, čebelam niso všeč, n. pr. vse preveč pisane ali šekaste; naj ljubši jim je temno-rujavkasta barva.

Da letni časi: spomlad, poletje in jesen, dobra ali slaba paša mnogo na čebele in njih zadržanje vplivajo, kdo tega ne ve in že ni stokrat skusil?

Vse to pa ne pride v razgovor pri prašanji: So li res pohlevne in togotne čebele? ker take okoljštine vplivajo na vsake čebele, bodo naj tudi naj pohlevniše na svetu; ampak če je razloček po naravi, t. j. da so čebele po naravni lastnosti togotniše kakor druge v enakih okoljštinah, toraj da bilo bi hujše pikanje nekakšni čebelni značaj. Da, popolno resnično je, da čebele imajo svoj značaj, kakoršnjega že pohlevnišega ali togotnišega in sicer kakor posamezne, sorodovinske ali rodbinske.

Naj odpremo, n. pr. panj, nam včasih le ena ali druga nagaja ter nas preganja, dasiravno se celi panj za nas ne zmeni. Da, nektera se

ne dá ne z lepo ne z grdo odgnati ali potolažiti, naj se čebelar zadrži, kakor se hoče, dokler ga ne piči, ali pa jo on neškodljivo stori. Kdo je tega kriv čebelar ali čebela? Naj bi bil čebelar kriv, bi se saj še ktera togotila, tedaj mora biti čebelni značaj tak. — Enako je s panjem. Odprimo ga, kadar hočemo, kakor hočemo, marsikje najdemo vedno enako hudobnost, bodi si že vreme in druga okolišinja kakoršnja hoče. In tako se zadrži včasih ves čebelnjak. Pisatelj tega je zlasti trikrat tak razloček med čebelami zapazil. Kupil je bil pred kakimi 20 leti od nekega le uro oddaljenega čebelarja deset panjev. Precej po prinesenji sem neko hudovoljnost zapazil; pa po prenašanji in premeščenji se mi to ni čudno, ampak prav naravno zdelo. Ali bilo je drugi, tretji dan, prvi drugi teden in mesec vedno enako. Potrebne so bile, pa skoraj da jih pitati nisem mogel. To se mi je vendar malo kadilo, da so mi takrat s strupom zavdajale, ko sem jim jaz zdrave hrane donášal, zlasti so bili trije panji še sitnejši kakor unih sedem. Pa naj bi se bilo le meni tako godilo! Ne, ampak vsem, ki so okolji čebelnjaka hodili. V dveh letih sem mogel vse panje in njih zarod, družega za drugim odpraviti.

Pred petimi leti sem tú v Ljubljani kupil 14 panjev, ki so bili ravno nasprotni unim prvim. Tú pa sem delal, kar sem hotel in kadar sem hotel; prav redko kdaj bi se bilo primerilo, da bi bila ktera pičila, tudi takrat ne, kadar so druge pikale. Ko sem enkrat g. prodajalcu se zahvaloval za pohlevno živalco, je smehljaje rekel: „Me veseli, da ste zadovoljni, saj sem si pa tudi mnogo prizadejal, da sem jih nekaj dvorljivosti naučil, ker v mestu morajo vendar malo bolj izobražene biti.“ To so skušali tudi drugi ter čebele hvalili zarad pohlevnosti. Po nesreči mi je bil zarod odmrl. Kupil sem tedaj na Gorenjskem pred dvema leti spet blizo toliko panjev. Te so bile nekako v sredi med imenovanemi; niso po gadje pikale, pa tudi ne bile tako pohlevne, kakor druge.

(Sklep prih.)

26. občni zbor avstrijsko-nemških čebelarjev

je bil, kakor znano, letos od 5. do 8. septembra v Erfurtu na Nemškem. Ker imamo še letos tako malo prostora v našem čebelarskem listu, le v kratkem omenimo naj znamenitijše o začetku in sklepu zborovanja; nekoliko obravnav prinesemo še le pozneje, mogoče da še le drugo leto.

Zborovanje v Erfurtu je bilo po poročilu raznih čebelarskih listov eno naj boljših občnih zborovanj. Nekako 500 zborovalcev z raznih krajev Avstrije in Nemčije je bilo nazočih, ki so mirno in dostojno obravnavali prav znamenite reči.

Za vednega podpredsednika občnih zborov, ter glavnega vrednika „Eichstadter Bienenzeitung“ je bil izvoljen, namesto umrlega Andreja Schmid-a, znan pisatelj o čebelarskih predmetih, g. Viljem Vogel, učitelj

v Lehmannshöfel-u. Med drugim je poročal ravno g. Vogel marsikaj o kaykažiški čebeli, o kateri je bilo že nekaj časa sem vse tiho.

Za 27. občni zbor avstrijsko-nemških čebelarjev so se ozrli spet na Avstrijo. Enoglasno je bilo za zborovanje l. 1882 izvoljeno Dunajsko-Novomesto (Wiener-Neustadt), za l. 1883 pa Frankobrod ob Majnu. Za Avstrijane je res to mesto prav pripravno, ker je blizo Ogerske meje in tudi blizo južnih avstrijskih dežel: Štajerskega, Kranjskega in Koroškega. Avstrijsko-ogerski list „Bienenzeitung“ na Dunaju tudi to podarja ter že vabi, naj bi čebelarji dotičnih dežel že zdaj na zborovanje prihodnjega leta mislili ter pripravljali prav izvrstne reči za razstavo, da bi bile naše dežele in s tem tudi Avstrija spodobno zastopana.

Dopisi.

Z Notranjskega. Čebelarji smo zdaj s čebelami vred svoje delovanje za letos končali ter hočemo sladki sad svoje marljivosti mirno uživati. Ali toliko miroljubni (marsikdo bi rekel zanikrni) vendar nočemo biti, da bi čebelarskemu društvu letnega poročila ne poslali. Ker mi radi čitamo taka poročila, upamo, da jih naši sobratje tudi od našega kraja ne bodo zaničevali, ker le tako izvemo sploh stanjne našega rokodelstva (če smem tako reči); zraven pa najdemo tú in tam ali spodbudljaj, ali kak (mnogokrat prav podučljiv) migljaj, kako čebelariti, da bomo imeli več veselja in več vspeha.

Letina je bila pri nas prav čudna. O spomladanskem začetku ni nič kaj veliko obetalo, ker vreme ni bilo ugodno. Proti koncu majnika in o začetku rožnika se je pa na boljše obrnilo. Čebele so prav močno rojile (rojijo, kakor bi norele, je včasih kdo rekel), tako, da bilo bi boljše, če bile bi malo zmirnejše se pomnoževale. K sreči je bilo poletje prav ugodno; čebele so nanosile, kolikor jim je človek nastavil. Zdaj se je prav lepo pokazala prednost Dzierzonovih panjev. Res se starim panjem lahko naloga dá, ali sitnost s tem je zmirom pol večja, kakor s premakljivim satovjem. Se vé, da sladka navada vse drugače govori: „Kdo bi te sitnosti prenašal! Vedno čebele dražil vun jemaje in noter devaje; jaz prazin panj enkrat naložim, pa je vse pri kraju.“ Res je že tako ravnanje naj zlozniše; ali to je le izgovor lenobe ali nevednosti, če je pa najboljše, je pa drugo prašanje. Odgovarjati ne bom poskušal, ker „Čebela“ je že stokrat na-to odgovarjala, ter tudi ugovore temeljito ovrgla. „Ignoti nulla cupido“, bi rekel latíneec. Kar človek ne pozná, tega tudi ne želi; čudno je le, da se naši čebelarji kakor laščic starega držijo, naj bode še tako napačno in nerabljivo. Pa upajmo, da bodo naši čebelarji tudi enkrat resnico spoznali; saj uma jim ne manjka, le priljubljene navade se tako težko iznebijo. Pa povrnimo se k letnini.

Kakor že rečeno, letina je letos prav čudna. Dasiravne so se bili stari panji zelo izrojili, so vendar izrojenci in mali roji, če že ne polnega panja, pa saj polovico nanесли, tako da čez zimo bode vsaki lahko preživel. Kdor je kaj panjev imel, bo lepe krajcarje za méd potegnil, marsikterim ne bo ne živinoreja, ne poljedelstvo toliko dobička vrglo, kakor čebelarstvo. Vem za čebelarje, ki so po 50, 80, 100 gld. in tudi več za méd potegnili in še plemenjakov dovelj čez zimo pustili. Ni to lep dobiček in za tako mali trud! Se vé, da vsako leto ni tako, pa tudi v živinskem hlevu in na polji je mnogokrat slaba letina.

Tako je pri vseh rečeh na svetu, zato pa našega truda in delovanja ne smemo opuščati.

Z ljubljanske okolice 30. septembra. Spet smo za nado revniži in za upanje bogatejši. Vse naše lepe nade, da bodemo letos čebelarji vendar malo boljše opravili, so šle po vodi. Čebele so po končani jesenski paši tako slabe, kakor preteklo leto, sem ter tje še bolj lahke. Spet je treba paziti, kaj bo človek za prezimovanje odločil, da se sme dobrega vspeha nadejati.

Letos je res sploh čudno leto. Od začetka je vsak pridelek mnogo obetal, a na zadnje je račun navadno vnesel. Tako smo se tudi čebelarji nadejali prav zgodnih rojev, a dobili smo pozne. Čez leto je še le bilo nekaj rojev in v kostanji so si še precej opomogli; mislili smo, da nam panje v ajdovem cvetju polne nanesejo, ali ostali so prazni. Pa čudno; saj še ni bilo toliko deževnega vremena, razun zadnjih dni in vendar čebele so na ajdi prav malo dobivale — jo tudi obiskovale niso tako pridno, kakor druge leta in res tudi tako lepo ni dišala kakor navadno.

Spet letos (in res zmirom bolj) smo veseli, da smo se lotili umnega čebelarstva z premakljivim satovjem. Imamo že nesrečo, da je za prezimovanje mnogo panjev prelahkih, si jih saj lahko napravimo bolj ali manj težkih, kakor je ravno potrebno. Odstranimo in ohranimo lahko vsako matico, kakor se nam spet potrebno ali boljše zdi. Jaz res ne vem, je li nevednost ali vtragljivost pri naših čebelarjih večja, da se premakljivega delovanja tako branijo. Ko bi jaz mogel spet po starem čebelariti, zdelo bi se mi, kakor bi mi oči zavezal — resnično, rajše bi skoraj čebelarstvo popustil, kakor spet po starem čebelariti začel. Čebelarji, vse poskusite in kar je dobrega, ohranite!

Naznanilo.

Vis. c. kr. ministerstvo kmetijstva je na prošnjo čebelarskega društva za potovanje na Laško ter pregled večih čebelarskih naprav po Laškem dovolilo 70 gld. podpore. Hvala!